

Rum för väntan - keramiska material som utgångspunkt för arkitektur

Det som fascinerar mig med materialet lera är dess mångsidighet. Dess resa från plastiskt, formbart och mjukt till hårt, keramiskt. Också dess förmåga att vara både hållbart, och starkt, skört och bräckligt på samma gång. Tänk bara på robust tegel jämfört med delikat porslin. Att arbeta och forma med händerna, hantverket som en del i arkitekturen är något jag saknar. I konsthantverket finns en närhet till materialet som ibland går förlorat när man sitter vid sitt ritbord och väljer material för dess teoretiskt praktiska och estetiska egenskaper. Att dreja, till exempel, är sinnligt. Man måste vara ett med materialet för att tekniken ska fungera. Att följa det, men bestämma över det.

Jag ville därför göra mitt allra sista arbete på arkitektskolan till ett sinnligt och taktilt, ett som kombinerar konsthantverk och arkitektur.

Keramik som material inom den svenska arkitekturtraditionen är lite förbisett. Jag har därför velat lyfta materialet och göra det till någonting mer än ett kakel som är en utanpåliggande beklädnad. Min tolkning av kaklet är mer tredimensionell och utgår ifrån materialets styrkor.

I offentliga miljöer förekommer kakel ofta där hårt slitage förekommer och det ställs höga krav på hållbarhet och rengörbarhet. Exempel på detta är äldre tiders sjukhus och stationerna i tunnelbanan. Båda är platser för väntan. Jag har arbetat med en annan typ av rum för väntan, något så vardagligt som busshållplatser i Malmö. Varför inte lyfta denna miljö, som allt som oftast är ganska grå och torftiga, men som så många människor i städerna rör sig och stannar upp i dagligen? Materialet keramik och dess egenskaper får här vara utgångspunkt för en undersökning av platsskapande och identitetsskapande i vardagsarkitekturen.

Student: Sofia Hjelm

Handledare: Tomas Tägil

Examinator: Catharina Sternudd